

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพยากรณ์ (Predictive Research) เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายระหว่าง ระดับความเครียด อายุ ระดับการศึกษา ความรุนแรงของการบาดเจ็บที่ศีรษะ และการสนับสนุนทางสังคม กับการเผชิญความเครียดของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะขณะนอนพักรักษาตัวในหอผู้ป่วยศัลยกรรมอุบัติเหตุโรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ จังหวัดนครสวรรค์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษาเป็นสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะที่นอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ จังหวัด นครสวรรค์ ณ หอผู้ป่วยศัลยกรรมอุบัติเหตุ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือน มิถุนายน 2548 ถึง 24 กรกฎาคม 2548 โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดคุณสมบัติผู้ป่วยและสมาชิกในครอบครัว ดังต่อไปนี้

คุณสมบัติผู้ป่วย

1. มีอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งเพศชายและหญิง
2. เป็นผู้ที่ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะบริเวณหนังศีรษะ กะโหลกศีรษะเยื่อหุ้มสมอง สมอง และเส้นเลือดที่อยู่ภายในกะโหลกศีรษะ อาจจะมีหรือไม่มี การบาดเจ็บที่อวัยวะส่วนอื่นร่วมด้วย ที่นอนพักรักษาตัวที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมอุบัติเหตุ
3. นอนพักรักษาตัวที่แผนกศัลยกรรมอุบัติเหตุช่วงระยะเวลา 1 เดือนแรก

คุณสมบัติของสมาชิกในครอบครัว

1. มีอายุ 18 ปีขึ้นไปทั้งเพศชายและหญิง
2. มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้ป่วยในฐานะคู่สมรส บิดา- มารดา หรือบุตร หรือพี่น้องที่มีความสำคัญผูกพันใกล้ชิด และอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันกับผู้ป่วยโดยสอบถามจากผู้ป่วยหรือสมาชิกในครอบครัวที่มาเยี่ยมที่โรงพยาบาล
3. มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ไม่มีปัญหาการได้ยิน การพูด และสามารถอ่านออกเขียนได้ สื่อภาษาไทยเข้าใจได้ดี
4. ยินดีให้ความร่วมมือในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเลือกกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตัวแปรในงานวิจัยที่ใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) (Kerlinger & Pedhazur, 1973 อ้างถึงใน ธวัชชัย วรพงศธร, 2532) ซึ่งมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่าง } (n) = 30 \times (\text{ตัวแปรอิสระ})$$

$$\begin{aligned}\text{แทนค่าสูตร} &= 30 \times 5 \\ &= 150 \text{ ราย}\end{aligned}$$

ดังนั้นตัวอย่างของประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จึงใช้จำนวนประมาณ 160 ราย ซึ่งถือว่าเป็นขนาดของตัวอย่างที่สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการอ้างอิงถึงประชากรได้ โดยการเก็บข้อมูลสมาชิกในครอบครัว 1 ราย ต่อผู้ป่วย 1 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบบันทึกข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย

1.1 แบบบันทึกข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วย ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระยะเวลาที่ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ ความรุนแรงของบาดเจ็บที่ศีรษะ (Glasgow Coma Scale)

1.2 แบบบันทึกข้อมูลทั่วไปของสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย

2. แบบสอบถามการประเมินความเครียด ผู้วิจัยแปลเป็นภาษาไทยและดัดแปลงจากแบบวัดความเครียด Stress Appraisal Questionnaire (SAQ) ของ เยียน (Yan, 2000) ซึ่งได้พัฒนาแบบวัดนี้โดยใช้แนวคิด ลาซารัส และโฟล์คแมน (Lazarus & Folkman, 1984) และจากการทบทวนวรรณกรรม ซึ่งเป็นแบบวัดชุดนี้ได้ตรวจสอบค่าความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านได้ค่า CVI เท่ากับ 0.89 และทดลองใช้กับสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะจำนวน 10 รายที่ไม่ใช่กลุ่มเดียวกับตัวอย่าง ตรวจสอบความเชื่อมั่นได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคเท่ากับ .84 มีคำถาม 16 ข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Likert's Scale) มี 5 ระดับ การประเมินความเครียดจะประเมินตามความรู้สึกของสมาชิกในครอบครัวที่เกิดขึ้นระหว่างให้การดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะว่าข้อคำถามแต่ละข้อบรรยายหรือกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ท่านประเมินว่าเป็นความเครียดนั้นรู้สึกเห็นด้วยมากน้อยเพียงใดหลังจากคนที่ท่านรักซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวของท่านได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ โดยแบ่งข้อความออกเป็น 5 ระดับ คือ

เกณฑ์การให้คะแนน

ไม่เครียดเลย	เท่ากับ	1	คะแนน
เครียดเล็กน้อย	เท่ากับ	2	คะแนน
เครียดปานกลาง	เท่ากับ	3	คะแนน
เครียดมาก	เท่ากับ	4	คะแนน
เครียดมากที่สุด	เท่ากับ	5	คะแนน

การคำนวณและแปลผลคะแนน

แบบวัดการประเมินความเครียดคิดเป็นคะแนนจริง (Raw Score) มีช่วงคะแนน 16 ถึง 80 คะแนน โดยระดับคะแนนที่มากแสดงว่ามีความเครียดมากกว่าระดับคะแนนที่น้อย เขียน (Yan, 2000) แบ่งระดับความเครียดออกเป็น 3 ระดับ

คะแนน

16-37	หมายถึง	มีความเครียดระดับต่ำ
38-59	หมายถึง	มีความเครียดระดับปานกลาง
60-80	หมายถึง	มีความเครียดระดับสูง

3. แบบสอบถามการเผชิญความเครียด ดัดแปลงจากแบบสอบถามการเผชิญ

ความเครียดของ หทัยรัตน์ บำเพ็ญแพทย์ (2544) ซึ่งแปลมาจากแบบสอบถามการเผชิญความเครียดของ จาโลวีก (Jalowiec, 1988) แบบสอบถามชุดนี้ได้นำไปตรวจสอบความถูกต้องด้านภาษา และความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านนำแบบวัดไปทดลองใช้กับผู้ป่วยที่มีลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 ราย พบว่าลักษณะคำตอบเดิมที่เป็นมาตราส่วน 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่ได้ใช้ ใช้นาน ๆ ครั้ง ใช้เป็นบางครั้ง ใช้น้อย ๆ และใช้ทุกครั้ง พบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความหมายของการใช้นาน ๆ ครั้ง และใช้เป็นบางครั้งใกล้เคียงกัน แบบวัดนี้จึงได้ปรับลักษณะคำตอบเป็น 4 ระดับ คือ ไม่ได้ใช้ = 1 คะแนน ใช้เป็นบางครั้ง = 2 คะแนน ใช้น้อย ๆ = 3 คะแนน และใช้ทุกครั้ง = 4 คะแนน นอกจากนั้นในการนำแบบวัดไปทดลองใช้ได้เพิ่มข้อคำถามอีก 4 ข้อ ซึ่งเดิมอยู่ในแบบวัดการเผชิญความเครียดของจาโลวีกฉบับปี ค.ศ. 1979 ที่มีข้อคำถาม 40 ข้อ แต่จาโลวีกได้ตัดออก ในแบบวัดฉบับปรับปรุงปี ค.ศ. 1988 แต่พบว่าข้อคำถามดังกล่าว สอดคล้องกับลักษณะสังคมวัฒนธรรมไทย ซึ่งได้ผ่านการปรึกษาและแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว จึงได้เพิ่มข้อคำถามอีก 4 ข้อ ซึ่งเป็นวิธีการเผชิญความเครียดด้านจัดการกับอารมณ์ ได้แก่ การร้องไห้ ทำสมาธิ ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และรับประทานยานอนหลับ หรือยาระงับประสาท ในแบบวัด รวมข้อคำถาม 40 ข้อ ซึ่งเมื่อนำแบบวัดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

100 ราย คำนวณค่าความเที่ยงโดยวิเคราะห์สัมประสิทธิ์อัลฟ่าครอนบราคได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมของแบบวัดเท่ากับ .92 และ หาค่าความเที่ยงรายด้านดังนี้ ด้านการจัดการกับปัญหาได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าครอนบราคเท่ากับ .92 ด้านการจัดการกับอารมณ์ได้เท่ากับ .81 ด้านการจัดการแก้ปัญหาทางอ้อมได้ค่าเท่ากับ .80 แบบวัดประกอบด้วยวิธีการเผชิญความเครียดสามด้าน รวม 40 ข้อ ได้แก่ วิธีการเผชิญความเครียดด้านการจัดการกับปัญห จำนวน 13 ข้อ ด้านจัดการกับอารมณ์ จำนวน 13 ข้อ และด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม จำนวน 14 ข้อ โดยลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Likert's Scale) มี 4 ระดับ

1. ด้านการจัดการกับปัญหา 13 ข้อ ได้แก่ 2, 5, 11, 15, 16, 17, 22, 27, 28, 29, 31, 32, 34
2. ด้านจัดการกับอารมณ์ 13 ข้อ ได้แก่ 1, 6, 9, 12, 13, 19, 21, 23, 24, 37, 38, 39, 40
3. ด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม 14 ข้อ ได้แก่ 3, 4, 7, 8, 10, 14, 18, 20, 25, 26, 30, 33, 35, 36

เกณฑ์การให้คะแนน

- คะแนน 1 หมายถึง ไม่ได้ใช้
 คะแนน 2 หมายถึง ใช้เป็นบางครั้ง
 คะแนน 3 หมายถึง ใช้บ่อยๆ
 คะแนน 4 หมายถึง ใช้ทุกครั้ง

การคำนวณและแปลผลคะแนน

คะแนนรวมของแบบวัดวิธีการเผชิญความเครียดทั้งชุดคิดเป็นคะแนนจริง (Raw Score) มีค่าระหว่าง 40-160 คะแนน แยกเป็นคะแนนรวมของแต่ละด้าน คือด้านการจัดการกับปัญหา มีค่าระหว่าง 13- 52 คะแนน ด้านการจัดการกับอารมณ์มีค่าระหว่าง 13- 52 คะแนน และด้านการแก้ปัญหาทางอ้อม มีค่าระหว่าง 14- 56 คะแนน คะแนนมากแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างใช้วิธีนั้นเผชิญกับความเครียดมาก

4. แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ ผู้วิจัยแปลเป็นภาษาไทยและดัดแปลงมาจากแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะของ เยียน (Yan, 2000) แบบวัดชุดนี้เป็นฉบับที่ เยียน (Yan, 1997) ได้แปลและดัดแปลงจากแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมของ แบรินท์ และไวท์เนิร์ต (Brandt & Weinert, 1981) ส่วนที่ 2 (PRQ-85) เปลี่ยนเฉพาะลักษณะคำตอบจากเป็นมาตราส่วน

ประมาณค่า 7 ระดับเป็น 5 ระดับ และได้นำไปศึกษาในผู้ป่วยที่ป่วยด้วยโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง จำนวน 15 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค .82 แบบวัดชุดนี้ Yeian (Yan, 2000) ได้ดัดแปลงให้เข้ากับกลุ่มตัวอย่างและนำมาใช้กับกลุ่มสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ จำนวน 10 ราย ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคเท่ากับ .92 แบบวัดชุดนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างและความเชื่อมั่นในระดับสูง แบบประเมินการสนับสนุนทางสังคมมีจำนวน 25 ข้อ วัดการรับรู้ถึงการสนับสนุนทางสังคมที่บุคคลได้รับ 5 ด้าน ได้แก่

1. ความรักใคร่ผูกพัน มี 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 6, 8, 13, 25
2. การรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มี 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 9, 14, 16, 19
3. การมีโอกาสดูแลช่วยเหลือผู้อื่นมี 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 10, 15, 17, 20, 22
4. การรับรู้ถึงคุณค่าของตนเองมี 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3, 5, 11, 18, 23
5. การได้รับการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ มี 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 4, 7, 12, 21, 24

ประกอบด้วยข้อความด้านบวก 20 ข้อ และข้อความด้านลบ 5 ข้อซึ่งได้แก่ ข้อ 4, 8, 15,

16, 23 มีคะแนนรวมทั้งหมด 25-125 คะแนน ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า

5 อันดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 5 คะแนน และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้ 1 คะแนน และกำหนดให้แต่ละค่ามีความหมายตามการรับรู้ต่อการได้รับความช่วยเหลือ

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความด้านบวก

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 1 คะแนน

ไม่เห็นด้วย เท่ากับ 2 คะแนน

ไม่แน่ใจ เท่ากับ 3 คะแนน

เห็นด้วย เท่ากับ 4 คะแนน

เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 5 คะแนน

ข้อความด้านลบ

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 5 คะแนน

ไม่เห็นด้วย เท่ากับ 4 คะแนน

ไม่แน่ใจ เท่ากับ 3 คะแนน

เห็นด้วย เท่ากับ 2 คะแนน

เห็นด้วยอย่างยิ่ง เท่ากับ 1 คะแนน

การคำนวณและแปลผลคะแนน

แบบวัดการสนับสนุนทางสังคมคิดเป็นคะแนนจริง (Raw Score) มีช่วงคะแนน 25 ถึง 125 คะแนน โดยระดับคะแนนที่มากแสดงว่าได้รับการสนับสนุนทางสังคมมากกว่าระดับคะแนนที่น้อย เยียน (Yan, 2000) แบ่งระดับการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ระดับ

การแปลผลโดยรวม

คะแนน

25-58	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับต่ำ
59-90	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับปานกลาง
91-125	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับสูง

การแปลผลรายด้าน

5-11	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับต่ำ
12-18	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับปานกลาง
19-25	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมระดับสูง

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยทดสอบคุณภาพเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการหาความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)

การหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยนำแบบบันทึกข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามการประเมินความเครียด แบบสอบถามการเผชิญความเครียด และแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษา โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านการพยาบาลคัลยกรรมระบบประสาท 2 ท่าน อาจารย์พยาบาลด้านการพยาบาลคัลยกรรมระบบประสาท 2 ท่าน และเป็นอาจารย์พยาบาลด้านการพยาบาลจิตเวช 1 ท่าน นำมาหาค่า CVI ได้เท่ากับ 1, .9 และ 1 ตามลำดับ โดยคิดจากประเด็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันในระดับ 3 และ 4 หารด้วยจำนวนข้อคำถาม (ทัศนีย์ นະแส, 2542) ภายหลังผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้มีความชัดเจนด้านเนื้อหา ความเหมาะสมด้านภาษา และเรียงลำดับข้อความตามความคิดเห็น และข้อเสนอแนะให้สมบูรณ์ก่อนนำไปทดลองใช้

การหาความเชื่อมั่น (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบบันทึกข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามการประเมินความเครียด แบบสอบถามการเผชิญความเครียด และแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม ที่ผ่านการพิจารณาความตรงตามเนื้อหาเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับสมาชิกในครอบครัวของผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาโดยเก็บคนละช่วงเวลา ณ โรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ จำนวน 30 ราย จากนั้นนำแบบวัดมาหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรหาสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค โดยแบบสอบถามการประเมินความเครียดได้เท่ากับ .93 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม ได้เท่ากับ .80 แบบสอบถามการเผชิญความเครียดโดยรวมเท่ากับ .83 หาค่าความเชื่อมั่นรายด้านดังนี้ ด้านการจัดการกับปัญหาได้เท่ากับ .77 ด้านการจัดการแก้ปัญหาทางอารมณ์ได้เท่ากับ .77 ด้านการจัดการกับอารมณ์ได้เท่ากับ .54 หลังจากนั้นได้นำแบบสอบถามการเผชิญความเครียดมาปรับปรุงด้านภาษาให้มีความเข้าใจง่ายขึ้นจำนวน 4 ข้อ และนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 160 ราย นำมาหาค่าความเชื่อมั่นได้ดังนี้ แบบสอบถามการประเมินความเครียดได้เท่ากับ .91 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมได้เท่ากับ .83 แบบสอบถามการเผชิญความเครียดโดยรวมเท่ากับ .71 หาค่าความเที่ยงรายด้านดังนี้ ด้านการจัดการกับปัญหาได้เท่ากับ .79 ด้านการจัดการแก้ปัญหาทางอารมณ์ได้เท่ากับ .73 ด้านการจัดการกับอารมณ์ได้เท่ากับ .71

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ได้ตระหนักถึงการเคารพในความเป็นบุคคลของสมาชิกในครอบครัว โดยสมาชิกในครอบครัวเป็นผู้ตัดสินใจเข้าร่วมการวิจัยด้วยตนเอง ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ การวิจัย ประโยชน์ และความเสี่ยงใดบ้างที่จะได้รับการวิจัยครั้งนี้ ในกรณีที่สมาชิกในครอบครัว ผู้ป่วยเข้าร่วมการวิจัย ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ในการวิจัย จะมีเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้วิจัยทราบ และข้อมูลที่ได้ในการวิจัยทุกอย่างจะใช้ประโยชน์ทางวิชาการและเสนอในภาพรวมเท่านั้น ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างปฏิเสธไม่เข้าร่วมการวิจัย หรือถอนตัวจากการวิจัยในภายหลัง ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผลจากการปฏิเสธจะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ป่วยและสมาชิกในครอบครัว ผู้ป่วยในการให้การรักษาพยาบาลใด ๆ ทั้งสิ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดย

1. ผู้วิจัยเสนอร่างวิทยานิพนธ์ต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อพิจารณาจริยธรรมการวิจัย แล้วทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ถึง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสวรงค์ประชารักษ์ จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อพิจารณาในการทำวิจัยครั้งนี้
2. หลังจากทางโรงพยาบาลสวรงค์ประชารักษ์อนุญาตให้เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจึงเข้าพบหัวหน้าฝ่ายการพยาบาล หัวหน้างานพยาบาลคลีสิกัล ผู้ตรวจการพยาบาลและหัวหน้าแผนกผู้ป่วยคลีสิกัลกรรมอุบัติเหตุ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิจัย
3. ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้โดยสำรวจจำนวน และรายชื่อผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยคลีสิกัลกรรมอุบัติเหตุและศึกษาในแฟ้มประวัติผู้ป่วย แล้วคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยสอบถามจากผู้ป่วยหรือสมาชิกในครอบครัวที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ ในกรณีที่บุคคลที่มีความสำคัญที่สุดกับผู้ป่วยไม่มาจะนัดหมายพบกันในวันต่อไป
4. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองกับกลุ่มตัวอย่าง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอความร่วมมือในการทำวิจัย พร้อมทั้งพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างตลอดการดำเนินการวิจัย
5. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ป่วยและสมาชิกในครอบครัว แบบสอบถามความเครียด แบบสอบถามการเผชิญความเครียด และแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม ตามลำดับ ในระหว่างการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างตอบอย่างเป็นอิสระ หากมีข้อสงสัยสามารถซักถามสิ่งที่ไม่เข้าใจได้โดยผู้วิจัยจะไม่ชี้นำคำตอบให้กลุ่มตัวอย่าง การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทำการสัมภาษณ์จนกว่าจะได้รับข้อมูลครบตรงตามจำนวนข้อคำถามโดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 20-30 นาทีต่อราย
6. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำมาตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำมาตรวจสอบความถูกต้อง และนำไปวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการวิเคราะห์สถิติทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science/ for Windows) ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างนำมาแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ระดับความเครียดและระดับการสนับสนุนทางสังคม โดยคำนวณหา ความถี่ ร้อยละ ค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์การเผชิญความเครียดรายด้าน โดยการคำนวณหาร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าพิสัย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4. สถิติวิเคราะห์ (Analysis Statistics)

4.1 ทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณดังนี้

4.1.1 วิเคราะห์การแจกแจงข้อมูลของตัวแปรทุกตัวซึ่งต้องมีการกระจายปกติ แต่พบว่าตัวแปร ระดับความเครียด ระดับการศึกษา ความรุนแรงการบาดเจ็บ การสนับสนุนทางสังคม การเผชิญความเครียดด้านจัดการกับอารมณ์คือ มีการกระจายไม่เป็นแบบปกติ จึงทำการแปลงข้อมูล (Transformation) ได้แก่ ระดับความเครียดแปลงโดยใช้ Function Power ระดับการศึกษาแปลงโดยใช้ Function Logarithm ความรุนแรงการบาดเจ็บ แปลงโดยใช้ Function Power การสนับสนุนทางสังคมแปลงโดยใช้ Function Inverse และ การเผชิญความเครียดด้านจัดการกับอารมณ์ แปลงโดยใช้ Function Logarithm ภายหลังการแปลงข้อมูลแล้วตัวแปรทุกตัว มีการกระจายเป็นแบบปกติ

4.1.2 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัวซึ่งตัวแปรอิสระ จะต้องไม่มีความสัมพันธ์กันเอง (Multicollinearity)

4.2 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) เพื่อหาปัจจัยที่สามารถทำนายการเผชิญความเครียดรายด้านของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยบาดเจ็บที่ศีรษะ